

בתי המשפט

		בית משפט השלום בירושלים	
בש 001378/04			
22/01/2004		כב' השופט נעם סולברג	בפני :

בעניין:**מדינת ישראל****המבקשת**

ע"י ב"כ עו"ד יצחק רונן
 עוזר לפרקליט מחוז ירושלים
 - נגד -

1. שקיראת חסן

ע"י ב"כ עו"ד עבד ענאן

2. שקיראת מוהאנד

ע"י ב"כ עו"ד הישאם פראג'י

המשיבים**החלטה**

1. בקשה למעצר עד תום ההליכים.

2. על המשיבים הוגש כתב אישום בעבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע. כתב האישום מגולל מסכת קשה של סחיטה על רקע מיני.

אין עוררין על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים.

3. ב"כ המשיבים סבורים כי אין נשקפת מסוכנות מצידם של המשיבים; כי אין עילה למעצרם, וכי מכל מקום ניתן להפיג חשש של מסוכנות בחלופה למעצר, על דרך של 'מעצר בית'.

4. עיקרי העובדות שעל-פי כתב האישום הן אלה: תחילת המעשה, לפני כשנתיים, ביחסי-מין שקיימו המשיב 1 והמתלונן, אשר שילם 100 ₪ בתמורה. השניים שוחחו מעת לעת בטלפון, ולפני כשבועיים התקשר המשיב 1 אל המתלונן והציע לו להכיר בחור צעיר. השניים קבעו להיפגש בשכונת מוסררה. לפגישה בא גם אותו צעיר. ממוסררה נסעו השלושה לביתו של המתלונן, שם קיים עם הצעיר יחסי-מין אוראליים בנוכחות

המשיב 1. זה-האחרון אמר למתלונן לשלם לצעיר 700 ₪. הצעיר איים על המתלונן כי אם לא ישלם לו, יישבור את הטלויזיה וייצעק עד שכל השכנים יישמעו. בצר לו, יצא המתלונן מביתו, פנה לבעל המכולת השכונתית, נטל ממנו הלוואה בסך של 700 ₪, סכום כסף אותו שילם לצעיר.

5. המשכה של הפרשה כעבור ימים אחדים. ביום 11.1.04 התקשר המשיב 1 אל המתלונן וסיפר לו, בכזב, על מכות שהיפוחו בני משפחת הצעיר בעקבות השמועה שנפוצה בכפר על כך שהמשיב 1 והמתלונן אנסו את הצעיר. המשיב 1 אמר למתלונן כי בני משפחתו של הצעיר דורשים תשלום בסך של 15,000 ₪ על מנת ליישר את ההדורים, וכי אחיו של המשיב 1 כבר שילם להם סך של 6,000 ₪.

באותו יום שב המשיב 1 להתקשר אל המתלונן שוב ושוב באומרו, כי אם לא ישולם הכסף, יירצחו בני משפחתו של הצעיר אותו ואת המתלונן, ויישרפו את ביתו ואת מכוניתו. אחר-הצהריים התקשר המשיב 2 אל המתלונן והזדהה, בכזב, כבן-דודו של הצעיר, הטיח בו כי אנס את הצעיר ואיים כי יגיע בעוד חצי שעה עם המשיב 1 לביתו של המתלונן, ויידקור אותו. סמוך לאחר מכן התקשר המשיב 1 אל המתלונן ושאלו אם כבר שוחח עם בן-דודו של הצעיר ואם יושרו ההדורים. המתלונן השיבו כי בכוונתו להתלונן במשטרה. בתגובה אמר לו המשיב 1 כי אם יעשה כן, הוא צפוי להיאסר למשך 7 שנים, הואיל והצעיר הנ"ל הינו קטיין בן 15 וחצי. המשיב 1 הציע למתלונן לברוח מהבית למשך שבוע.

6. למחרת, ביום 12.1.04, התקשר המשיב 1 אל המתלונן, אמר לו כי "הם כועסים" והודיעו כי יבואו למקום עבודתו של המתלונן על מנת לגבות את הכסף. השניים קבעו להיפגש אחר-הצהריים. בפגישתם, במכוניתו של המתלונן, ביקש המשיב 1 מאת המתלונן כי "ייתן לו משהו על החשבון" והוסיף "אני לא יורד מהרכב עד שאתה נותן לי את הכסף". במכונית נוצרה שיחת-טלפון באמצעות דיבורית עם המשיב 2 אשר צעק על המתלונן, הטיח בו כי אנס את הצעיר, ואמר למתלונן "אם לא תשלם אני ארצח אותך ואת חסן [המשיב 1 - נ"י סי]. אני נותן לך יומיים לשלם את הכסף, אבל בינתיים תיתן משהו לחסן". המשיב 1 ביקש מן המתלונן להודיעו מאוחר יותר מה החליט בעניין התשלום ואמר כי אם לא ישלם "אנשים יגיעו אליך הביתה".

7. כעבור יומיים התקשר המשיב 2 אל המתלונן, הציג עצמו שוב כבן-דודו של הצעיר ואמר "מה אתה עושה צחוק. תביא את הכסף, כבר נהיה צהריים ואין לי סבלנות. אני אפתח אותך על ארבע ואדקור אותך". המשיב 2 אמר למתלונן לשוחח עם המשיב 1. השניים אכן שוחחו, וקבעו להיפגש בערב בטיילת ארמון-הנציב. שני המשיבים הגיעו לטיילת לקראת השעה היעודה ביחד עם אדם נוסף ועצרו את מכוניתם סמוך למכוניתו של המתלונן. המשיבים יצאו ממכוניתם, ובאו במכוניתו של המתלונן. המשיב 1 הציג את המשיב 2 בפני המתלונן כאותו בן-דוד של הצעיר, וביקש מן המתלונן לשלם למשיב 2, הואיל והלה עצבני כתוצאה מ"קריז", וכי הוא זקוק לכסף לממן סמים. המשיב 2 אמר כי הוא יוצא מן המכונית כדי להביא סכין מן המכונית שבה באו, שבסמוך. הוא ניגש למכונית, עשה עצמו כאילו הביא סכין, וחזר למכוניתו של המתלונן.

8. אלה הם עיקריה של המסכת שבה קשרו המשיבים לכאורה קשר לביצוע פשע, איימו על המתלונן בעל-פה ובהתנהגות בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, ברכושו ובשמו הטוב, כדי להניעו לעשות מעשה. סעיפי האישום שבהם הואשמו המשיבים הינם חמורים כשלעצמם; אך ראיתי להאריך-קמעא בתיאור העובדות, כי מהן ניתן ללמוד היטב על קיומו של יסוד סביר לחשש מפני מסוכנותם של השניים.

9. צודק, אומנם, ב"כ המשיב 1, וגם ב"כ המשיב 2 טען כמותו, כי בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 לא נקבעה **חזקת-מסוכנות** לעבירות שבהן הואשמו המשיבים. אך אינני מקבל את מסקנתם של ב"כ המשיבים כי חומרתן של העבירות פחותה משל עבירות סמים, שלגביהן נקבעה שם **חזקת-מסוכנות**.

החומרה, בנסיבות העניין דנן, היא רבה; והמסוכנות, מוחשית.

10. זאת נזכור: "גלומה בעבירה של סחיטה באיומים, מעצם טבעה ואופיה, מסוכנותו של הנאשם, אף על-פי שהמחוקק לא מנה אותה בין העבירות שחזקה כי מתקיימת לגביהן עילת המסוכנות" [דברי כב' השופט י' טירקל בבש"פ 7683/99 **רומן חנניב נ' מדינת ישראל**, תק-על 99 (3), 641; על הדברים הללו חזרה בהסכמה כב' השופטת ד' ביניש בבש"פ 7415/03 **מדינת ישראל נ' סמיח (בן פארס) אבו מוך ואח'**, תק-על 2003 (3), 563; ושם אסמכתאות נוספות].

11. אני סבור, איפוא, לפי טיב העבירות שבהן מדובר, ונסיבות ביצוען לכאורה, כדלעיל, כי קיימת עילה למעצרים של המשיבים, על-פי סעיף 21 (א) (1) (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, וכפי שטען ב"כ המבקשת בהקשר זה.

12. עודנו מצוויים לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותם של המשיבים, פחותה.

13. עם זאת, על-פי ההלכה שיצאה מלפני בית המשפט העליון "בדרך כלל בעבירה של סחיטה אין להסתפק בחלופה למעצר" [דברי כב' השופטת ד' ביניש בבש"פ 1416/02 **מחמוד זינב נ' מדינת ישראל**, תק-על 2002 (1), 794]. הטעם לדבר, כי "מעשים כאלה מטילים מורא נורא על הקורבן, שכל ימיו ולילותיו מתיירא הוא מכל עלה נידף, כל עוד מתהלך המאיים חופשי בין הבריות ואינו כלוא בבית הסוהר. מעשים כאלה פוגעים בסדרי החברה ומאיימים על שלומו וביטחונו של הציבור. יש להגן על הקורבנות ועל הציבור על-ידי כליאתו של העבריין בבית הסוהר ואין לנהוג עימו במידת הרחמים" [דברי כב' השופט י' טירקל בבש"פ 7464/00 **רחים אגרונוב נ' מדינת ישראל** תק-על 2000 (3), 2128].

14. נתתי דעתי על פסיקה שהגישו ב"כ המשיבים, ללמדנו, כי יש ונמצאת הצדקה לשחרור בתנאים, גם בעבירות כגון דא. בסוגייה זו, אכן, כל עניין קובע פרק לעצמו. בבש"פ 6172/02 **ביטון נ' מדינת ישראל** (תק-על 2002 (2), 838) דובר בעניין שנסיבותיו פחות חמורות מעניינו; בחלק קטן שבו נטל האיש הוא באותה פרשה; ובשמיעת משפט ארוך; בבש"פ 6998/02 7010/02 **מ"י נ' יוסי מלכה ויצחק בר מוחא** (תק-על 2002 (3), 207) היה קושי ממשי בראיות. כיוצא בזה, לגבי בש"פ 8670/02 **רמי עזרן נ' מדינת ישראל** (תק-על 2002 (3), 2468), גם שם חולשה בראיות ושחרורם של אחרים באותה פרשה, היטו את הכף לזכותו של החשוד.

15. עוד כהנה וכהנה אבחנות ניתן לעשות בין אותם מקרים שעליהם הצביעו ב"כ המשיבים לבין עניינינו-שלנו.

גבי דידי, עיקר הוא, נחישותם של המשיבים, באומר ובמעשה, כפי שבאה לידי ביטוי, בעקביות ובעוצמה. אני מסופק אם מסוכנותם נשקפת כלפי המתלונן בלבד, כיון שמי שמסוגל לכאורה למעשים מעין אלה שבכתב האישום, מעיד על עצמו שלא ייחל גם בקורבן מזדמן אחר. מכל מקום, ראוי לנקוט אמת-

מידה דומה לזו שנקט בה בית המשפט העליון: "אינני נדרש להבחנה, אם הוא טומן סכנה לציבור רחב, שכן די, לדידי, בכך שהוא מסכן את שלום המתלוננים כדי לחייב את מעצרו" [דברי כב' השופט א' מצא בבש"פ 7406/02 מדינת ישראל נ' גור (בן ציון) רצון תק-על 2002 (3), 1170; גם לדברים הללו, הסכימה כב' השופטת די' ביניש בבש"פ 7415/03 הנ"ל].

16. הבאתי בחשבון עבר נקי, ומשפחות נורמטיביות, לפי הנטען. נתתי דעתי על הטענה, כי חלקו של המשיב 2 פחות. אני מסופק בדבר הזה, לאור 'חלוקת-העבודה' בין השניים; שהראשון פעל רוב הזמן ב'חזיתי' והשני פעל בתחילה ב'עורף', אך מעשיו של השני אינם נופלים בחומרתם. מכל מקום, גם אם יש הבדל כלשהו, הריהו בטל בשישים, ואינו מצדיק להבחין בין השניים לעניין מעצרו. אביו של המשיב השני, אשר הוצע לפקח עליו וכלל אינו יודע מה עשה, לכאורה, בנו. אחיו של המשיב הראשון, אשר הוצע לפקח עליו, עובד מביתו בעסק כלשהו של הסעות. החלופות הללו שהוצעו, 'מעצר- בית' ב'פיקוח כנ"ל, לא הניחו את דעתי. "בעבירות מסוג זה, אף טבוע חשש לשיבוש הליכי המשפט, בדרך של הטלת מורא על קורבן האיומים ... השחרור לחלופה גם איננו מתאים בשל האפשרות להמשיך ולאיים באמצעות הטלפון" [דברי כב' השופטת די' ביניש בבש"פ 7322/03, 7718/03 אילן עמר נ' מ"י, תק-על 2003 (3), 234].

17. לאור חומר הראיות - מעט בכמות ורב באיכות, לכאורה - ניתן לצפות שהמשפט לא ייארך זמן רב. גם זה שיקול חשוב לעניין המעצר.

18. החלטתי, איפוא, להורות על הארכת המעצר עד תום ההליכים.

19. מכוח סמכותי שלפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, אסרתי על פירסום שמו ופרטי זהותו של המתלונן.

ב"כ המשיב 1 מבקש לעשות כן גם לגבי מרשו. לדבריו, "פירסום נטיותיו המיניות במיוחד כאשר המשיב 1 בא מחברה שבעיניה יחסים חד-מיניים אינם מקובלים בלשון המעטה וכי פירסום עניין נטיותיו המיניות יכול להביא כי המשיב 1 יהא מושא לבוז ולעג בחברה הסובבת אותו ... פירסום שכזה ימיט על המשיב 1 חרפה קשה מנשוא שתדרוף אותו כל ימות חייו".

אינני מקל ראש בדברים הללו. עם זאת, אינני סבור שיש לגזור גזירה שווה מעניינו של המתלונן, לזה של המשיב 1. פומביות הדיון זהו הכלל; איסור פירסום הוא החריג. את החריג יש לפרש וליישם על דרך הצימצום, כדי שלא לכרסם בכלל. משהוגש כתב האישום; לאור קיומן של ראיות לכאורה; ולפי טיב המעשים שבהם מדובר, גובר העניין הכללי לציבור על עניינו הפרטי של המשיב 1. אין הצדקה לאסור את הפירסום בעניינו.

ניתנה היום, כ"ז בטבת, תשס"ד (21 בינואר 2004) במעמד ב"כ המבקשת, עו"ד עבד, עו"ד פראג' והמשיבים בעצמם.

נעם סולברג, שופט

עינת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח

